

SUNETUL[®] TRÂMBIȚEI

Motto:

„De vor fi păcatele voastre cum e
cârmâzul, se vor face albe ca zăpada...”

Isaia 1:18

DIN CUPRINS:

- *GENEALOGIA LUI ISUS*
- *LEGĂMÂNTUL SĂRII*
- *TRÂMBIȚA ȘI ȘOFARUL*
- *IMPORTANȚA UNITĂȚII*
- *REGELE SAUL, PILDĂ PENTRU NOI*
- *TIGRUL POCĂIT*

DESPRE REVISTĂ

Sunetul Trâmbiței®

Acum când întreaga țară este îmbrăcată în albul imaculat al fulgilor de zăpadă, iată-ne ajunși la numărul trei al revistei, o revistă de analiză și de opinie creștină și care are ca scop proslăvirea lui Dumnezeu, îndeplinirea misiunii creștine, zidirea sufletească și promovarea valorilor morale și a normelor uitate în scurgerea vremii, descoperite nouă de bunul Dumnezeu, prin harul Său.

Această revistă este editată de către Departamentul Editorial Revistă, (prescurtat D.E.R.) care face parte din Grupul Tinerilor Slujitori (prescurtat G.T.S.) din cadrul Uniunii Bisericilor Apostolice de Ziua a Șaptea.

Potrivit orânduielii acestui departament aprobat de către Ceata Prezbiterilor, atât revista Sunetul Trâmbiței cât și orice alte tipărituri sunt recenzate de un grup de recenzenți anonimi, primind astfel un caracter oficial. Orice tipăritură sau revistă care se tipărește fără acordul expres al D.E.R. și fără o recenzie a grupului de recenzenți este neoficială și nu reprezintă Comunitatea.

Toate drepturile sunt rezervate Departamentului Editorial Revistă. Reproducerea integrală sau parțială a textelor sau a imaginilor din această revistă se poate face numai cu acordul expres al redacției exprimat în scris.

Imaginea de pe coperta numărului prezent este în concordanță cu frumusețea acestui anotimp deosebit și cu dorința expresă a lui Dumnezeu de a „intra la judecată” cu El, pentru ca păcatele noastre negre să devină albe precum zăpada.

PENTRU AUTORI

Revista fiind a întregii comunități, fiecare membru al acesteia are dreptul să scrie articole în vederea publicării lor. Femeile sunt rugate să-și aducă aminte de faptul că ele nu au voie să aducă învățătură biblică bărbaților, însă acestea sunt încurajate să trimită poezii, creații literare proprii, mărturii, descoperiri Dumnezeiești, istorioare, aforisme și maxime, curiozități și alte specii literare, articole sociale, articole informative (ex. descrierea unei excursii etc.).

În conformitate cu prevederile orânduielii Departamentului Editorial Revistă, articolele trebuie să îndeplinească anumite condiții după cum urmează:

1. Articolele sau oricare alte materiale, indiferent de specia literară, nu au voie să conțină atacuri la persoană, la încredințările personale ale confrăților, revista nefiind „tribuna părerilor și a încredințărilor personale”. Fiecare articol trebuie să urmărească proslăvirea lui Dumnezeu, buna înțelegere, zidirea fraților, interesul comun general, propovăduirea Evangheliei.

2. Formatul revistei este A4, caracterele sunt de 12. Se recomandă ca articolele să aibă dimensiunea unei pagini, neimpunându-se o limită de pagini. De asemenea, se va încerca dimensionarea lor astfel încât ele să fie multiplu de pagini întregi.

3. Articolele speciale care necesită un spațiu mai mare de publicare, se vor publica în mai multe numere ale revistei.

4. Articolele vor fi trimise la redacție cu diacritice.

5. Întreaga responsabilitate pentru conținutul articolelor este asumată de semnatarul fiecărui articol în parte.

Încercați dacă este posibil să ne trimiteți articolele prin e-mail. Este recomandat ca un articol să conțină numele autorului împreună cu biserica din care face parte și în mod obligatoriu adresa de contact, în cazul expedierii prin poștă. Vă invităm, de asemenea, să ne trimiteți noutăți, știri, anunțuri de interes general la adresa redacției.

Dorim ca Stăpânul Ceresc să vă călăuzească în ceea ce veți scrie, pentru ca publicația să fie inspirată de Duhul Sfânt. Vă amintim, de asemenea, să vă rugați și pentru noi cei care suntem implicați în editarea acesteia.

Mulțumim pe această cale tuturor celor care au contribuit la realizarea acestei reviste.

Departamentul Editorial Revistă

REDACTIA

Adresa secretariatului

Str. Horia nr. 8, cod. 305500, loc. Lugoj, jud. Timiș, e-mail: sunetultrambitei@yahoo.com. În cazul expedierii prin poștă, vă rugăm să specificați pe plic “Pentru revista Sunetul Trâmbiței”.

Echipa redacțională

Redactor șef: Avram Marius IANCU

Redactor: Florentina POP

Secretar redacție: Daniel BOHOTICI

Echipa de recenzenți formată din cinci recenzenți.

Corectură

Florentina POP

Ilie-Iosif USCIUC

Avram Marius IANCU

Tehnoredactare

Colaborare colectiv

Revista online

În format electronic revista Sunetul Trâmbiței se găsește pe portalul comunității www.melhisedec.ro la secțiunea *Descărcări*.

Contul bancar pentru donații

În lei: RO57 RNCB 0188 0906 4563 0001 – BCR Tg. Mureș; în euro: RO30 RNCB 0188 0906 4563 0002 – SWIFT:RNCBROBU

BCR Tg. Mureș, titular cont Mureșan Florin

Tipar executat la S.C. Focus Grafiserv S.R.L. Petroșani

ȘTIRI, ANUNȚURI, NOUȚĂȚI**Botez VARIAȘ-TIMIȘ**

Cu bucurie dorim să vă informăm faptul că Vineri 11 Mai 2012 / 19 Yiar 5772, la Variaș, jud. Timiș, Strugariu Claudiu a ales calea spre Împărăția lui Dumnezeu prin botezul în apă. Botezul a fost oficiat, de către prezbiterul Haiduc Viorel, în râul Mureș.

Botez CÂMPIA TURZII

În data de 23 iunie 2012 / 3 Tamuz 5772 a avut loc în Câmpia Turzii botezul a zece tineri: Trifan Dan-Marius, Natanael, Lidia, Cristina, Andrei și Dan, Romanța Florin, Șai Cătălin, Gașpar Ramona, Man Bianca. Botezul a fost oficiat de către prezbiterii Feurdean Daniel și Gheorghe Roff în râul Arieș.

Două CĂSĂTORII

Vă informăm că, prin binecuvântarea lui Dumnezeu, în data de 5 august 2012 / 17 Av 5772 a avut loc căsătoria tinerilor:

1. Glodean Emanuel și Pop Simona la Biserica Apostolică de Ziua a Șaptea din Gherța Mare, jud. Satu Mare;
2. Cosma Aurel-Ovidiu și Neamț Anamaria-Eliza în localul Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din Câmpia Turzii, jud. Cluj.

Trei CĂSĂTORII

Prin binecuvântarea Domnului vă informăm că au avut loc următoarele oficii de căsătorii:

1. În localitatea Gherța Mare, jud. Satu Mare, în data 12 august 2012 / 24 Av 5772, au început drumul căsătoriei Mureșan Doru și Pop Mariana;
2. În localitatea Variaș, jud. Timiș, în data 12 august 2012 / 24 Av 5772, s-a cerut binecuvântarea Domnului peste tânăra familie formată din tinerii Strugariu Claudiu și Olinici Lidia.
3. În data de 15 august 2012 / 27 Av 5772, în localitatea Gherța Mare, jud. Satu Mare, tinerii Bota Nicu și Moisa Patricia și-au unit destinele în fața Domnului și a multor martori prezenți.

Botez VARIAȘ-TIMIȘ

Vă aducem la cunoștință că în comunitatea noastră au mai venit doi membri, în data de 8 septembrie 2012 / 21 Elul 5772 la Variaș, jud. Timiș, fratele Bude Grigore și sora Bude Olimpia au ales calea spre Împărăția lui Dumnezeu, prin botezul în apă. Botezul a fost oficiat de către prezbiterul Haiduc Viorel în râul Mureș.

Botez în APĂ

Cu ajutorul Domnului și printr-o fermă hotărâre, tinerii Denuț Timotei și Sofroni Rahela s-au hotărât să facă legământ cu Dumnezeu prin apa botezului. Botezul a fost oficiat de către fratele prezbiter Sofroni Constantin în râul Criș pentru Timotei în data de 1 septembrie 2012 / 14 Elul 5772, respectiv în râul Timiș pentru Rahela în data de 8 septembrie 2012 / 21 Elul 5772.

Deces & înmormântare LUDUȘ

Cu tristețe dorim să vă aducem la cunoștință faptul că

miercuri 19 septembrie 2012 / 3 Tișri 5773 a trecut la Domnul, din această viață, soțul, tatăl, bunicul, unchiul și fratele de credință Valer Trifan. În mormântarea a avut loc vineri 21 septembrie 2012 / 5 Tișri 5773, ora 12, la capela orașului Luduș.

Investire în slujba de PREZBITER

Cu bucurie anunțăm că în data de 1 octombrie 2012 / 15 Tișri 5773 prin acordul întregii biserici, fratele Sofroni Viorel a fost investit în slujba de prezbiter în localitatea Giulvăz.

Deces & înmormântare REBRA

Cu tristețe dorim să vă aducem la cunoștință faptul că miercuri 3 octombrie 2012 / 17 Tișri 5773 a trecut la Domnul, din această viață, sora Vartolomei Saveta din loc. Rebra, jud. Bistrița-Năsăud, mama prezbiterului Vartolomei Vasile, coordonatorul Cetei Prezbiterilor din prezent. Serviciul de înmormântare a avut loc duminică 7 octombrie 2012 21 Tișri 5773 la Rebra, ora 11, la locuința familiei Scurtu Ioan situată în apropierea adunării din Rebra.

Binecuvântare la REBRA

Vă informăm că în data de 3 noiembrie 2012 / 18 Hesvan 5773 a avut loc în adunarea din localitatea Rebra, jud. Bistrița-Năsăud binecuvântarea pruncului Daniel-Teodor, fiul lui Teodor și Maria Bachiș, membrii în această adunare.

Binecuvântarea Părintelui Ceresc peste acest prunc a fost cerută de către prezbiterul Cosovan Ruben alături de invitații Dinu Rodilă și Trifan Dorin, membrii în Grupul Tinerilor Slujitori.

Aniversare PORTAL - 3 ANI

În luna noiembrie 2012 / Kislev 5773 s-au împlinit trei ani de la deschiderea oficială a portalului melhisedec.ro. În acest interval, Domnul a binecuvântat acest portal cu o mulțime de resurse, peste 12 000 de postări pe forum, peste 520 de membri înregistrați și peste 1 milion de vizite unice. La trei ani de activitate, administrația a mulțumit tuturor celor implicați în lucrarea de slujire la acest portal, tuturor membrilor, colaboratorilor și celor care au sprijinit și vor mai sprijini în rugăciune această lucrare realizată spre slava Sa.

Binecuvântare NOU NĂSCUT

Prin binecuvântarea Domnului vă aducem la cunoștință faptul că în data de 8 decembrie 2012 / 24 Kislev 5773 a avut loc în familia Cosovan Ruben și Mariana, binecuvântarea unui nou născut. Băiețelul se numește Cosovan Iosif și este al nouălea în familie. La eveniment au participat rudeni, prieteni și frați de credință din apropiere sau chiar de la distanțe mai mari. A fost o bucurie și o părtășie deosebită atât în cântare și rugăciune, cât și în Cuvânt și apoi la o masă de dragoste.

Genealogia lui Isus în Evanghelia după Matei – probleme și soluții posibile

Din punct de vedere istoric, anul 135 d. Hr. a marcat distrugerea cetății Ierusalim. Din punct de vedere al istoriei mentalităților, acel an poate fi desemnat ca fiind cel în care mentalitatea creștină a fost sfâșiată dramatic de cea iudaică. Una dintre consecințele majore a fost aceea că, în timp, credincioșii creștini au uitat importanța și semnificațiile genealogiilor evreiești, iar astăzi, când citesc și analizează genealogiile lui Isus Hristos din Evanghelia după Matei și Luca, ei sunt foarte puțin conștienți de valoarea acestora, iar listele genealogice – nu numai distincte ci, aparent diferite – suscită controverse vii.

Articolul de față, parte a unei lucrări mult mai vaste privitoare la viața cotidiană în iudaismul biblic, examinează câteva probleme ridicate de genealogia mateiană și oferă câteva soluții. Pentru a economisi spațiu, precizăm că aici nu sunt prezentate răspunsuri ample, ci doar schițate.

Tot pentru a economisi spațiu, nu vom insera Evanghelia după Matei, 1:1-17, însă, pentru o mai bună receptare a acestui articol, recomandăm călduros cititorilor să lectureze pasajul sacru menționat.

Un ultim cuvânt: genealogiile biblice pot fi studiate din trei perspective științifice: perspectiva științelor auxiliare ale istoriei; perspectiva antropologiei culturale; perspectiva teologiei. Autorul articolului de față a abordat tema doar din acest ultim punct de vedere, celelalte unghiuri de studiu fiind rezervate unei lucrări mai vaste, în cazul în care va exista o solicitare a acestei teme.

Problema nr. 1: prezențe feminine în genealogia mateiană

Versetul 8 spune că Asa a născut pe Iosafat care a născut pe Ioram, care a născut pe Ozia¹. Cartea // *Cronici*, 21:4 – 26:23, însă, ne spune că Ioram l-a născut pe Ahazia/Ioahaz, care l-a născut pe Ioas, care l-a născut pe Amația, dar apostolul Matei nu-i menționează pe aceștia trei, ci trece direct la Ozia/Azaria.

De asemenea, în versetul 11 apare „Iosia a născut pe Iehonia”, când de fapt Iosia îl născuse pe Ioiachim, care a născut pe Ioiachim (II Re. 24:8) sau Ieonia (Ier. 22:24), iar domnia lui Ioahaz este omisă.

Și pentru a avea sub ochi întreaga complexitate a problemei, mai adăugăm că genealogia mateiană diferă

de cea din *Evanghelia după Luca*, 3:23-38: Matei vorbește despre 42 de generații între Isus și Avraam, iar Luca enumeră 57 de generații.

Soluție posibilă: cele 15 generații lipsesc după cum urmează: câteva de la Rahav, din timpul lui Iosua (Ios. 2), la David, care apare în scenă la patru secole după aceea. Iar aici mai trebuie să facem o precizare: asemenea omisiuni nu sunt neobișnuite în „limbajul” genealogic unde „forma în care este relatată o anumită genealogie e determinată, în mare, de scopul (subl. ns.) cu care este ea recitată sau consemnată.”² (A se compara *Ezra*, 7:1-5 cu *I Cronici*, 6:3-15, documente sacre care arată omisiunea a șase generații de preoți.) O altă omisiune o face și Cronicarul în *I Cronici*, 1:5-23, unde consemnează „Tabelul popoarelor” din *Genesa*, 10:2-29, prezentându-l mai degrabă geografic și cultural decât biologic, dar în versetul 12 îi omite pe filistenii, probabil pentru a obține 70 de popoare, un multiplu de 7.³ După cum nota William Hendriksen, evanghelistul Matei „...nu era interesat de cronologie, ci de cristologie”⁴.

O altă posibilitate pentru care Matei a introdus 42 de generații este cea aluzivă, operând pe palierul *remez* din hermeneutica rabinică PaRDeS. Simbolismul genealogiei înfățișate de Matei este următorul: 14 generații de la Avraam la David, cel mai mare rege al evreilor; alte 14 generații până la ridicarea și declinul dinastiei davidice; alte 14 până la Fiul lui David. Deci, apar trei epoci distincte. În plus, chiar numele regelui David are valoarea numerică 14 (D = 4; v = 6; d = 4). Pe de altă parte, 42, adică 14 x 3, este și produsul a 6 x 7, unde 7 este numărul sacru al desăvârșirii⁵. Însăși cifra 7 este suma cifrelor 3 + 4, fiecare din ele sugerând plinătate, plenitudine: întreita benedicție aharonică (Num. 6:24-26), întreita sfințenie a DOMNULUI Oștirilor, YHWH-Ţevaoth (Is. 6:1-3) sau cele patru margini/vânturi ale cerului (Ier. 49:36; Dan. 8:8; 11:4; Zah. 2:6).

Problema nr. 3: blestemarea lui Ieonia/ Ioiachim⁶ *Ieremia*, 22:30 reproduce un blestem greu:

Așa vorbește Domnul: «Înscrieți-l în sul pe omul acesta ca unul lipsit de copii, un om care nu va prospera de-a lungul vieții lui, căci nici unul din urmașii lui nu va

² „Genealogy”, de R.B. Wilson, în *The Anchor Bible Dictionary*, vol. II, Doubleday, New York, 1992.

³ După *NIV Study Bible*, Kenneth L. Barker (original and revision general editor), Zondervan, Grand Rapids, Michigan, USA, 2002, pp. 1466 și 582.

⁴ William Hendriksen, *The Gospel of Matthew*, The Banner of Truth Trust, Edinburgh, Great Britain, 1976, p. 116. A se vedea mai jos despre simbolismul numărului 14.

⁵ A se vedea *Zaharia*, 4:10, precum și *menorah*, sfeșnicul din Locul Sfânt, sau Șabatul, anul șabatic *șemita*, anul jubiliar *Yovel*, sărbătorile lui YHWH.

⁶ A se vedea *II Regi*, 24:6 și *II Cronici*, 36:8.

¹ A se vedea *II Regi*, 15:13; *I Cronici*, 3:10,11.

prospera; nici unul nu va ședea pe tronul lui David și nu va mai domni în Iuda.»⁷

Așadar, Ioiachim a fost blestemat să nu aibă copii care să urce pe tronul lui David. Atunci se ridică întrebarea legitimă: are Isus drept la tronul lui David?

Răspunsul nostru este următorul: Isus descindea din acest rege păcătos numai *de jure*, adică din punct de vedere legal, întrucât El nu era fiul propriu-zis al lui Iosif, ci fusese născut prin miracol și blestemul îl ocolise. Totuși, chiar dacă nu era descendent *de facto*, ci numai *de jure*, fiind prim-născut de parte bărbătească, avea primogenitura, adică drept la moștenirea tronului davidic.

Problema nr. 4: ultimul rege al regatului Iuda

Dacă am aborda situația din punct de vedere cronologic, ultimul rege al Iudeii a fost Zedechia⁸.

Soluție posibilă: Apostolul nu-l menționează, pentru că vizează linia lui Ioiachim, adică pe Șealtiel/ Salatiel (a se vedea v. 12).

Problema nr. 5: identitatea tatălui lui Zorobabel

Conform *I Cronici*, 3:17-19, Ioiachim l-a născut pe Șealtiel și pe Pedaiah, iar Pedaiah l-a născut pe Zorobabel. Însă alte texte din *Tanaħ*⁹ spun că Șealtiel l-a născut pe Zorobabel. Cine a fost tatăl lui Zorobabel, Șealtiel sau Pedaiah?

Soluții sugerate: 1: Se poate ca Șealtiel să fi murit timpuriu și Pedaiah să fi devenit capul familiei. 2: Poate că Pedaiah s-a căsătorit cu văduva fără copii a lui Șealtiel, conform legii căsătoriei de levirat (Deut. 25:5,6), și Zorobabel să fi fost considerat fiul lui Șealtiel. În *Evanghelia după Luca*, 3:27, Neri, și nu Ioiachim, este identificat drept tatăl lui Șealtiel/ Salatiel.¹⁰

Problema nr. 6: enigmaticul Abiud din *Evanghelia după Matei*, 1:13

Potrivit *I Cronici*, 3:19b-20, Zorobabel a născut pe Meșulam, Hananiah și pe Șelomit, sora lor, pe Hașubah,

Ohel, Berechiah, Hasadiah și Iușab-Hesed, iar Abiud nu apare niciunde, și nici Resa din *Evanghelia după Luca*, 3:27.

Ca soluție posibilă, inserăm un comentariu al lui Benjamin Fărăgău¹¹:

...deși Salatiel și Zorobabel se regăsesc pe ambele liste, cei doi evangheliști (Matei și Luca, n.ns.) urmăresc linii diferite între Zorobabel și Iosif. În ce privește lista genealogică a lui Matei, descendenții lui Zorobabel din această listă (...) nu apar în Vechiul Testament și nu există posibilitatea de a afla cu exactitate cum anume a aflat evanghelistul numele lor. S-a subliniat totuși, în mod corect (...) că existența listelor genealogice era un lucru curent între iudei... Astfel, este plauzibil faptul ca Iosif să fi avut și el o astfel de listă genealogică, iar autorul *Evangheliei după Matei* să fi aflat conținutul ei, fie din surse orale, fie din surse scrise.

Concluzie

Învățăturile doctrinare vor avea totdeauna consecințe atât pe planul duhovnicesc al spiritualității personale, cât și pe planul pastoral-comunitar. În acest caz, faptul că genealogia lui Isus ridică întrebări la care nu putem da răspunsuri certe, ar trebui să se manifeste pe planul duhovnicesc personal într-un fel în care să ne amintească faptul că nu avem toate răspunsurile... și aceasta s-ar cuveni să ne păstreze smeriți (Deut. 29:29).

Totuși, în timp ce listele genealogice au fost arse în incendiul și distrugerea Templului din Ierusalim în anul 70 d. Hr. și astăzi nici un evreu nu-și poate demonstra documentat apartenența la străvechiul popor evreu, sufletele noastre, ale tuturor, îl pot cita pe Warren Wiersbe și pot conglăsi cu bucurie, afirmând că Isus este „singurul evreu care-Și poate dovedi pretenția la tronul lui David!”¹²

Mircea Roman

⁷ <http://www.bibleserver.com/text/NTR/Ieremia22>

⁸ A se vedea *II Regi*, 24:17 – 25:7 și *II Cronici*, 36:10-21.

⁹ A se vedea *Ezra*, 3:2,8, *Neemia*, 12:1, *Hagai*, 1:1,12,14 și 2:2,23.

¹⁰ *NIV Study Bible*, p. 587.

¹¹ Benjamin Fărăgău, *Evanghelia după Matei*, Imprimeria „ARDEALUL”, Cluj-Napoca, 2001, p. 75.

¹² Warren W. Wiersbe, *Fii Ioiail*, edit. Agape, Făgăraș, 1997, trad. O. Cosma, p. 17.

TRÂMBIȚA ȘI ȘOFARUL

(continuare din numărul anterior)

Promiteam în numărul trecut al revistei că voi continua analiza acestor instrumente speciale pe care le-a folosit în primul rând Domnul Dumnezeu (Exod 19:16), apoi preoții cu trâmbițele de argint și uneori cu șofarul. La sfârșitul operei de salvare a omenirii, însuși Domnul va suna din nou cu șofarul ceresc pentru adunarea credincioșilor în Împărăția Sa. (1 Tes 4:16).

Între timp am fost contactat de unele persoane cu privire la articolul anterior, iar părerile au fost împărțite. Unii mi-au pus întrebări provocatoare de felul: „...tema asta ți se pare importantă?” sau „este oare o problemă duhovnicească?” În rândurile următoare voi încerca să răspund la aceste întrebări. Dacă m-aș fi limitat doar la articolul trecut, care conținea multe date tehnice, lucrul era incomplet. Am avut și încă mai am unele nedumeriri, văzând printre frații noștri care spun că sunt atașați de idealurile mesianice, dar care totuși consideră folosirea șofarului la serviciile sfinte din Sărbători, ca un simplu obicei evreiesc nefolositor. Tocmai de aceea am dat câteva detalii și trimiteri din Sfânta Scriptură (de fapt sunt mult mai multe).

Consider că orice element din Biblie, mai ales când este menționat de atâtea ori, în locuri și împrejurări diferite, își are importanța sa. Nu la întâmplare, revista aceasta are un titlu atât de sugestiv! Am studiat acest subiect și în limba ebraică și am rămas uimit de frumusețea și locul special în care a așezat Domnul acest instrument muzical. Nu demult am avut harul să călătoresc în Țara Sfântă. (despre impresiile de acolo, care m-au marcat pe toată viața, voi scrie altădată).

Elementele vizibile ale revenirii Domnului în curând, se văd acolo peste tot, dar mai ales în Ierusalim, cetatea marelui Împărat (Mat.5:35) unde există multe adunări mesianice, lucru care în urmă cu 20 de ani era de neimaginat. În piețe și la tarabe, printre altele sunt de vânzare mii de șofaruri. Turiștii le cumpără ca suveniruri. Credința mea este că măcar unele dintre ele în curând vor fi folosite cu adevărat la momente speciale pe care Tatăl le pregătește pas cu pas.

În 1967, când soldații evrei au cucerit partea de răsărit a Ierusalimului vechi, primul lucru care s-a auzit la Zidul plângerii, a fost sunetul de șofar al marelui rabin, vestind că Ierusalimul întreg este capitala veșnică a Israelului.

Acum e timpul să ne amintim de un alt „șofar” care este la îndemâna oricărui credincios, dar care din păcate este foarte puțin întrebuințat. La el au acces toți ucenicii Domnului care prin meritele Sale au căpătat onoarea de a fi „preoți” (Apoc.5:10). Ne-a chemat Stăpânul să fim ostași în armata Sa, să luptăm după rânduieli (2 Tim.2:4,5). Ne-a creat condiții să fim bine antrenați, având la dispoziție armele neprihănirii și iubirii adevărate, să ne folosim de „trâmbița” Evangheliei. Vorbele pe care le rostim nu trebuie să fie un sunet încurcat (1Cor. 14:8). „Înălță-ți glasul ca o trâmbiță...”

(Isaia 58:1) ne îndeamnă să vestim poporului mesajul potrivit la timpul și locul potrivit. Care este adevăratul post, care-i sunt condițiile ca să fie primit? „Să nu-ți faci gusturile tale în ziua Mea cea sfântă (Sabatul), zice Domnul!”. Să împarți pâinea ta cu cel flămând, să dezlegi lanțurile răutății, să nu asuprești pe nimeni, să faci bine semenului tău, etc. Acordându-ți „trâmbița” pe o astfel de gamă „atunci lumina ta va răsări ca zorile și vindecarea ta va încolți repede...” (Isaia 58:8).

Când legământul cu Domnul este nesocotit și respectarea Legii Sale nu mai este tratată cu seriozitate, sună frate cu trâmbița (Osea 8:1). Când poruncile Celui Preaînalt sunt privite ca și ceva străin (Osea 8:12) trage alarma! (vers14). „Sunăți din trâmbiță în Sion! Sunăți în gura mare pe muntele Meu cel sfânt, ca să tremure toți locuitorii țării. Căci vine ziua Domnului, este aproape!” (Ioel 2:1). Trâmbița sună să strângem rândurile (Neem. 4:20), dar nu întotdeauna este ascultată cu atenție (Ezech. 7:14), iar uneori chiar fugim de ea (Ier.42:14). Trâmbița vestește chemarea la pocăință, dar și consecințele neascultării (Țef. 1:14-16). Sunetul șofarului trebuie să fie clar: „ÎNAINTE!” (Iov 39:25).

Pentru ca instrumentele noastre să fie acordate pe aceeași gamă duhovnicească, nu trebuie să ne scoatem pe noi în evidență (Prov.20:6). Dacă sunăm, să privim ținta la „Dirijor” și să cântăm cântarea lui Moise și a Mielului: „Mari și minunate sunt lucrările Tale, Doamne Dumnezeule Atotputernice! Drepte și adevărate sunt căile Tale, Împărate al neamurilor!” (Apoc.15:3). Să se trâmbițeze aducerea aminte de nemărginita Ta bunătate și să se laude dreptatea Ta!” (Ps.145:7)

Mulțumirile noastre se aduc cu laude, în sunetul trâmbiței (Ps. 27:6). Să trâmbițăm multele minuni și planurile minunate ale Domnului (Ps 40:5). „Vestiți, trâmbițați cu glas de veselie, dați de știre până la capătul pământului, spuneți: Domnul a răscumpărat pe robul Său Iacov” (Isa.48:20). Sunetul de șofar și sunetul glasului nostru se completează. Nu toți știu să cânte cu cornul, dar trebuie să ne rugăm pentru a avea o limbă iscusită. Ca să vedem că șofarul, trâmbița și vocea omului care vestește pacea sunt foarte importante, Domnul Dumnezeu, laudat fie Numele Său, a pus între Sărbătorile Sale una legată special de trâmbiță (Lev. 23:24). Melodia frumoasă a fericirilor de pe Munte își lasă ecoul până în zilele noastre și de-a lungul veacurilor a fost cântată de toți profeții. Nu știi să cânti la trâmbiță? Atunci caută harfa inspirației profetice sau flautul blândeții, fluierul pentru a aduce veselie sau instrumentul cu zece coarde (Ps.92:3), fiecare coardă vorbind despre importanța fiecărei porunci! (Mat.5:17)

La școala lui Mesia se învață cel mai bine cum se cântă. O singură notă falsă a unui instrument din orchestră, poate compromite munca celorlalți. Să cântăm bine melodia cerului care aduce înviore celui trudit și încurajare celui ce se clatină.” Ferice de poporul care cunoaște sunetul trâmbiței, care umblă în lumina feței Tale Doamne!” (Ps.89:15).

Prezbiter Cristea Ion

Regele Saul, pildă pentru noi

Apostolul Pavel în prima sa epistolă către Corinteni la capitolul 10 cu versetul 11 spune că întâmplările din Vechiul Testament “ne slujesc drept pilde și au fost scrise pentru învățătura noastră”, în lista lor aflându-se și regele Saul, primul rege al Israelului.

În perioada judecătorilor, Israelul era un “regat” teocratic, ceea ce înseamnă că avea ca rege pe Dumnezeu cel Atotputernic. Dar poporul văzând copiii lui Samuel – loel și Abia (1 Sam. 8:2) – că nu calcă pe urmele sale ca să poată deveni judecători, iar el, ultimul dintre judecătorii lui Israel, era deja bătrân, bătrânii lui Israel, ca reprezentanți ai poporului, s-au strâns la Rama și i-au cerut să aibă și ei un împărat cum au toate popoarele dintre neamuri (1 Sam. 8:5). Lui Dumnezeu nu I-a plăcut această cerere deoarece prin aceasta ÎL lepăda ca să nu mai domnească peste popor (1 Sam. 8:7). Însă le-a făcut pe plac și le-a dat un rege așa cum I-au cerut. Acest prim rege a fost Saul (1 Sam. 10:1), fiul lui Chis din seminția lui Beniamin (Fapte 13:21). Exteriorul lui Saul era impunător „îi întrecea pe toți în înălțime de la umăr în sus” (1 Sam. 10:23), iar poporul fiind impresionat de aspectul său exterior I-a acceptat imediat. Scriptura ne învață să “nu judecăm după înfățișare” (Ioan 7:24), nici să nu ne uităm la alte aspecte exterioare care pot sta “în împletitura părului, în purtarea de scule de aur sau în îmbrăcarea hainelor” (1 Petru 3:3). Acceptarea lui Saul ca rege a fost făcută privind la înfățișarea sa, aceasta fiind o pildă care nu trebuie urmată de către noi.

După ungerea lui Saul ca rege peste Israel prin Samuel, prima poruncă pe care a primit-o a fost: “Du-te acum, bate pe Amalec și nimicește cu desăvârșire tot ce-i al lui; să nu-i cruți și să omori bărbații și femeile, copiii și pruncii, cămilele și măgarii, boii și oile” – 1 Sam. 15:2-3. După ce s-a întors de la războiul cu Amalec, Cel Sfânt a cercetat modul în care a respectat porunca dată, iar concluzia a fost: “Pentru ce n-ai ascultat glasul Domnului? Pentru ce te-ai aruncat asupra prăzii și ai făcut ce este rău înaintea Domnului?” (1 Sam. 15:19). Din această întâmplare noi trebuie să învățăm să ascultăm întotdeauna în totalitate de Cuvântul Domnului,

să nu facem lucrurile poruncite cu jumătate de măsură. În cazul acesta de neascultare al lui Saul a căzut blestem asupra lui, pentru că în Ieremia 48:10 este scris că “blestemat să fie cel ce face cu nebagare de seamă lucrarea Domnului, blestemat să fie cel ce își oprește sabia de la măcel!”.

Mergând mai departe, se observă că el nu a fost un om integru, ci căutând să placă oamenilor, a călcat porunca lui Dumnezeu aducând jertfă care nu era îngăduit să fie adusă decât de preoți și Dumnezeu a fost Cel care I-a lepădat. Atunci când Dumnezeu I-a cercetat prin Samuel cu privire la fapta săvârșită, acesta a răspuns fără să-i pese de răul săvârșit: “Când am văzut că poporul se împrăștie de lângă mine, că nu vii la timpul hotărât și că filistenii sunt strânși la Micmaș, mi-am zis: filistenii se vor pogori împotriva mea la Ghilgal, și eu nu m-am rugat Domnului! Atunci am îndrăznit și am adus arderea de tot”. Cu toate că avea posibilitatea

să trimită un argat după Samuel ca acesta să aducă jertfa, din ușurimea cu care a săvârșit păcatul, rezultă că el privea ca o faptă nepăcătoasă transformarea lui în preot fără drept. Această atitudine ar trebui să ne slujească și nouă ca pildă ca să nu încălcăm Legea lui Dumnezeu și să scoatem din ea poruncile care nu ne sunt pe plac și să le înlocuim cu porunci omenești (Matei 15:9; Marcu 7:7) sau să facem

lucrarea altora care nu ne-a fost încredințată nouă.

La 1 Samuel 13:13-14 este scris că Samuel, după ce a auzit explicația regelui, a zis lui Saul: „Ai lucrat ca un nebun și n-ai păzit porunca pe care ți-o dăduse Domnul, Dumnezeuul tău. Domnul ar fi întărit pe vecie domnia ta peste Israel; dar acum, domnia ta nu va dăinui ... pentru că n-ai păzit ce-ți poruncise Domnul”, nepăzirea poruncilor lui Dumnezeu fiind o pildă care nu trebuie urmată. Încălcarea oricărei porunci a lui Dumnezeu este un păcat (Rom. 5:14; 1 Ioan 3:4), iar atunci când omul păcătuiește împotriva Stăpânului Ceresc riscă să nu mai poată fi iertat după cum explica și Eli fiilor săi în 1 Samuel 2:25 „Dacă un om păcătuiește împotriva altui om, îl va judeca Dumnezeu; dar dacă păcătuiește împotriva Domnului, cine se va ruga pentru el?”. Și apostolii când au fost puși în situația de a fi neascultători de Dumnezeu au spus că “Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni?” și nu au făcut compromis cu poruncile și adevărul lui Dumnezeu (Fapte 5:29).

TEOLOGIC

Regele Saul nu s-a împăcat cu gândul că domnia va fi luată de la el și că "un tânăr sărac și de puțină însemnătate" (1 Sam. 17:56;18:23), care îi cânta la harfă, poate fi un rege mai bun și mai ascultător de Cel Veșnic decât el și poate fi după inima lui Dumnezeu (Fapte 13:22). Astfel, s-a născut ura în el și a început să caute ca să-i ia viața de pe pământ fiului lui Isai Betleemitul, pildă care nu trebuie urmată de către noi. La fel s-a întâmplat și cu Iosif, prin izbucnirea urii în frații lui (Gen. 37:4), când au văzut că prin visele sale, el va fi stăpânitorul lor. Tot așa s-a întâmplat și cu Unsul lui Dumnezeu care a ajuns să fie urât pentru că era ales de Dumnezeu (Luca 19:14).

Spre finalul vieții, părăsit de către Dumnezeu și muncit de acel duh rău (1Sam. 16:14), Saul a făcut o greșală și mai mare, în momentul în care a încălcat una dintre cele mai mari porunci ale lui Dumnezeu: aceea de a nu te duce la cei care cheamă spiritele morților (Lev. 19:31). Cuprins de disperare datorită faptului că Dumnezeu nu i-a răspuns nici prin vise, nici prin Urim, nici prin prooroci, Saul apelează la femeia din Endor care chema morții, ca să-l scoale din morți pe Samuel deoarece proorocul murise între timp, aceasta reprezentând o pildă pe care noi nu trebuie să o urmăm niciodată.

Faptul că regele nu era statornic reiese și din discuția purtată în 1 Samuel 28:9 cu femeia care chema morții care i-a răspuns: "Știi ce a făcut Saul, cum a nimicit din țară pe cei ce cheamă morții și pe cei ce ghicesc viitorul: pentru ce dar întinzi o cursă vieții mele ca să mă omori?". Saul după ce a prigonit și nimicit pe aceștia a ajuns să apeleze la această femeie care a fost scăpată de nimicire.

Dacă am fi puși într-o astfel de situație să ni se zică: "Întrebați pe cei ce cheamă morții și pe cei ce spun viitorul, care șoptesc și bolborosesc" cuvântul în Isaia 8:19-20 ne învață să răspundem: „Nu va întreba oare un popor pe Dumnezeul său? Va întreba el pe cei morți pentru cei vii? La lege și la mărturie!”.

Din dialogul scris în 1 Samuel 28:18-19 "...N-ai ascultat de glasul Domnului, și n-ai făcut pe Amalec să simtă aprinderea mâniei Lui: de aceea îți face Domnul așa astăzi: ... va da pe Israel împreună cu tine în mâinile filistenilor", vedem că lui Saul i se scoate în evidență neascultarea cu privire la Amalec și află că războiul cu filistenii va fi pierdut, ceea ce s-a și întâmplat.

Vestea înfrângerii armatelor lui Saul de filistenii a străbătut pe evrei ca un fulger. Confruntarea deschisă dintre aceștia și filistenii (grupul peleseșilor din „popoarele mării” după cum sunt numiți de către istorici), care se perpetua de câteva decenii, se apropiase de un vârf istoric care nu mai putea fi amânat; lupta decisivă a fost dată pe muntele Ghilboa.

Textul sacru ne spune în 1 Samuel 31:1,2,4 că "filistenii s-au luptat cu Israel, și bărbații lui Israel au luat-o la fugă dinaintea filistenilor și au căzut uciși pe

muntele Ghilboa ... și au ucis pe Ionatan, Abinadab și Malchișua, fiii lui Saul", iar "Saul și-a luat sabia și s-a aruncat în ea". Se vede că au fost uciși trei fii ai lui Saul iar regele s-a sinucis, sinuciderea fiind o pildă nedemnă de urmat pentru noi toți. În acest context ne putem aminti și de Ahitofel, sfetnicul lui Absalom, care "și-a pus casa în rânduială și s-a spânzurat" (2 Sam. 17:23) sau Iuda Iscarioteanul care și-a luat viața: „Iuda a aruncat arginții în Templu, și s-a dus de s-a spânzurat” - Matei 27:5. În schimb, când noi suntem în mare strâmtorare nu trebuie să recurgem niciodată la sinucidere, ci să spunem ca Iov care a fost greu încercat: "Gol am ieșit din pântecul mamei mele, și gol mă voi întoarce în sânul pământului. Domnul a dat, și Domnul a luat, - binecuvântat fie Numele Domnului!" - Iov 1:21 .

Acum la final poate ne întrebăm de ce a murit în luptă regele Saul care a fost uns cu untdelemn, cu toate că reprezenta ceva special? Răspunsul ni-l dă Scriptura în 1 Cronici 10:13: „Saul a murit, pentru că s-a făcut vinovat de fărădelege față de Domnul, al cărui cuvânt nu l-a păzit, și pentru că a întrebat și cerut sfatul celor ce cheamă morții”. Deci păzirea cuvântului Celui Preaînalt este foarte importantă. Acest fapt este scris în 1 Samuel 15:22 "Îi plac Domnului mai mult arderile de tot și jertfele decât ascultarea de glasul Domnului?" și răspunsul: "Ascultarea face mai mult decât jertfele, și păzirea cuvântului Său face mai mult decât grăsimea berbecilor" sau în 1 Cronici 22:12 "Numai să-ți dea Domnul înțelepciune și pricepere, și să te facă să domnești peste Israel în păzirea legii Domnului, Dumnezeului tău!". Și psalmistul exclamă "O, de ar ținti căile mele la păzirea orânduilor Tale!", lucru care ar trebui să și-l dorească orice credincios.

Păzirea poruncilor lui Dumnezeu, care puteau să-i dea viață lui Saul, la fel și nouă creștinilor astăzi, este amintită și în Noul Testament la 1 Corinteni 7:19 "... ci păzirea poruncilor lui Dumnezeu" sau în 1 Ioan 5:3 "Căci dragostea de Dumnezeu stă în păzirea poruncilor Lui. Și poruncile Lui nu sunt grele". Dacă nu am făcut-o până acum, haideți de astăzi să intrăm în ascultare de cuvântul lui Dumnezeu și să păzim toate poruncile, legile și orânduilele Lui, pentru că nu sunt grele și astfel vom avea viață cu Domnul Dumnezeu nostru.

Pentru toate acestea, omul lui Dumnezeu, David, cu toate că a fost prigonit de Saul toată viața lui, l-a iubit și chiar i-a făcut o cântare de jale care este numită cântarea arcului și se află scrisă în cartea dreptului (2 Sam. 1:17-27). Acest lucru ar trebui să ne dea de gândit și să analizăm cum am procedat noi cu dușmanii noștri până în prezent și cum ar trebui să ne comportăm de aici înainte cu aceștia. Dacă îl vom lua de pildă pe David în această faptă bună față de dușmanul lui, regele Saul, vom asculta și cuvintele Domnului Hristos din Matei 5:44 "Dar Eu vă spun: Iubiți pe vrăjmașii voștri..."

Vasile Moldovan

Legământul sării

Astăzi, potrivit științei, cunoaștem că sarea este o substanță imperios necesară corpului uman. Știm, de asemenea, că ea se regăsește atât în alimentele pe care le consumăm, precum și în corpul nostru, întreținând buna funcționare a acestui minunat corp proiectat de însuși Dumnezeu.

Privind însă la documentele biblice putem observa că importanța acestei substanțe a fost evidențiată încă din perioada care preceda darea Legii pe muntele Sinai. Astfel, în Lege, găsim nu doar poruncă pentru întrebuițarea sării în sistemul jertfelor, (vezi Levitic 2.13) ci mai mult putem observa expresia "legământ al sării" (expresia nu pretinde existența unui legământ al sării propriu-zis, ci are scopul de a întări valoarea sau însemnătatea unui legământ prin simbolul conservării).

Citez din Numeri 18.19 (N.T.R.)

"Toate jertfele sfinte, pe care israeliții le aduc Domnului, ți le-am dat ție, fiilor tăi și fiicelor tale printr-o poruncă veșnică; este un legământ al sării, un legământ veșnic înaintea Domnului pentru tine și urmașii tăi."

Din nefericire, în cultura noastră nu există acest obicei, iar în multe locuri unde exista s-a stins. O excepție face însă Pakistanul unde putem întâlni expresii și principii precum "Nu îl pot vorbi de rău deoarece am mâncat din sarea lui" - adică am stat la masa lui și pe masă era și sare din care de altfel am servit, sau salutul "Să fie sare între noi".

Vedem, deci, că sarea simbolizează: legământ, loialitate, onestitate, fidelitate, acord, durabilitate, incoruptibilitate și alte atribute. În mod similar, pentru a-și evidenția loialitatea față de împărat, dușmanii lui Israel au spus: "Și, fiindcă noi mâncăm sarea curții domnești și nu ne stă bine să vedem pe împărat păgubit, trimitem împăratului aceste știri" (Ezra 4.14).

Iar în alt context, ca o mustrare, Dumnezeu spune despre Ierusalim: "La naștere, în ziua când te-ai născut, buricul nu ți s-a tăiat, n-ai fost scăldată în apă, ca să fii curățită, nici n-ai fost frecată cu sare, și nici n-ai fost înfășată în scutece" (Ezechiel 16.4).

Trebuie să precizez că acest verset este strict legat de practica găsită în timpurile biblice în orientul mijlociu, ca fiecare nou născut să fie acoperit cu sare, ca simbol al caracterului noului om – integritate, loialitate.

Pentru că am reușit să descoperim că există mai mult decât o simplă expresie, vă provoc să privim într-o nouă perspectivă textele regăsite în Noul Testament.

"Sarea este bună; dar dacă sarea își pierde gustul ei de sare, prin ce i se va da înapoi gustul acesta? Atunci nu

mai este bună nici pentru pământ, nici pentru gunoi, ci este aruncată afară. Cine are urechi de auzit, să audă" (Luca 14.34-35).

În Matei 5.13, Mântuitorul spune că noi, credincioșii, suntem sarea pământului (să ne amintim că noi am fost creați practic din pământ). Însă dacă ne uităm mai atenți, chiar și credincioșii pot fi sărați și nesărați spiritual, deoarece în Marcu 9.50 ni se poruncește să trăim în pace unii cu alții (să avem sare în noi). Deci, dacă credincioșii nu au sare în ei pentru a atrage pe necredincioși la Dumnezeu, atunci pentru ce mai sunt de folos ei?

Cunoaștem cu toții persoane care nu doar că nu te lasă să simți căldura unui frate, ci chiar parcă așteaptă să te doboare prin vorbe. Problema cea mai mare este faptul că putem observa lipsa de sare din cei din jurul nostru, însă foarte greu ne vedem pe noi. De aceea trebuie să apelăm la Legea lui Dumnezeu și la Etalonul Suprem pentru a ne îndrepta, și nu la oameni. Haideți să ascultăm, nu sfatul, ci porunca următoare:

"Vorbirea voastră să fie totdeauna cu har, dreașă cu sare, ca să știți cum trebuie să răspundeți fiecăruia" (Coloseni 4.6).

În încheiere nu pot să nu amintesc de versetul care spune:

"Căci orice om va fi sărat cu foc (și orice jertfă va fi sărată cu sare)" (Marcu 4.49).

Pentru că suntem o comunitate care recunoaște valabilitatea și importanța legii, știm cu toții că până în momentul în care s-a încheiat sistemul jertfelor, potrivit planului lui Dumnezeu, ceea ce era însoțit de sare era jertfa. Acest verset ne spune că, pentru ca planul lui Dumnezeu să fie dus la îndeplinire, va trebui ca fiecare om să împlinească în el această condiție a jertfei.

"Vă îndemn dar, fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu: aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească" (Romani 12.1).

Așa cum preoții nu puteau duce ca jertfă doar sarea și nici doar animalul fără sare, tot așa suntem avertizați că trebuie să ne jertfim trupurile pentru a le pune la dispoziția Creatorului. Să nu uităm însă că pentru ca jertfa să fie primită, ea trebuie să fie presărată cu dăruire, loialitate, credință și sfințenie.

Haide-ți să nu stăm indiferenți față de o atât de mare mântuire și să punem sare în tot ceea ce facem și să ne lăsăm sărați de Duhul Sfânt și de lumina Legii lui Dumnezeu.

Să fie sare între noi!

Pop Vasile Samuel

Smerenia

“... cu toată smerenia ... cu îndelungă răbdare; îngăduiți-vă unii pe alții în dragoste” – Efes. 4.2

Apostolul Pavel a transmis prin această epistolă adresată efesenilor, un mesaj prin care accentua smerenia care ar trebui să însoțească pe orice copil al lui Dumnezeu. Din partea de început a acestei fraze, Efes. 4.1, “vă sfătuiesc dar eu, cel întemnițat pentru Domnul”, se poate observa că el, în calitate de apostol, a ales calea smereniei prin suferirea închisorii pentru Hristos și nu rangurile pământești pe care le putea avea ca învățat la picioarele lui Gamaliel (Fapte 22.3). Să ne amintim că el putea să aibă banii și bogățiile fruntașilor poporului evreu, pentru că avea intrare la “marele preot și tot soborul bătrânilor” (Fapte 22.5), dar a pierdut toate acestea și le-a socotit ca un gunoi. El privea lucrurile și prin ochii necredincioșilor unde smerenia creștină se vedea pentru urmașii lui Mesia ca oameni ajunși „ca

gunoiul lumii acesteia, ca lepădătura tuturor” (1 Cor 4.13). Ajuns în această stare smerită, prin Duhul, apostolul putea să vorbească și altora despre smerenie, pentru ca între credincioși să existe îngăduință unii față de alții în dragoste.

De unde a învățat oare el smerenia? Răspunsul este: de la Cel care “S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce” (Filipeni 2.8). Acesta a renunțat la gloria cerească și bogățiile cerului și a venit în această stare smerită, pentru ca să aducă trupul său de credincioși în această stare smerită. Și acest trup de credincioși, în fiecare an la Sărbătoarea Trâmbiței sună din trâmbițe ca să anunțe că vine Împăratul Cel Smerit. Apoi, acest norod smerit trece în starea de smerenie a sufletelor lor, zece zile mai târziu la Sărbătoarea Smereniei. (Lev. 16.29, 31; 23.27, 32).

Profetul Țefania, îl vede peste veacuri pe acest popor: “Voi lăsa în mijlocul tău un popor smerit și mic, care se va încrede în Numele Domnului” (Țef 3.12). Acest popor,

pe lângă starea smerită, este și mic la număr în acord cu spusele Celui Smerit: “Dar strâmtă este poarta, îngustă este calea care duce la viață, și puțini sunt cei ce o află” (Matei 7.14) și “mulți sunt chemați, dar puțini sunt aleși” (Matei 20.16; 22.14). Este interesant de observat faptul că sunt puțini cei care găsesc calea cea îngustă și poarta strâmtă și dintre aceștia care sunt toți chemați, sunt puțini aleși ajungându-se la un număr similar cu “mai rar decât aurul curat” (Isaia 13.12).

Cerința smereniei, este pentru toți oamenii așa cum se poate vedea în Mica 6.8 în care este scris: “Ți s-a arătat, omule, ce este bine, și ce alta cere Domnul de la tine, decât să faci dreptate, să iubești mila, și să umbli smerit cu Dumnezeuul tău?” În această stare de a umbla smerit cu Dumnezeu, ajung numai mădularele Mântuitorului care iau din caracterul Său. El spunea tuturor în Matei 11.29: “... învățați de la Mine, căci Eu sunt ... smerit cu inima”, dar numai ucenicii Săi dobândesc umilința creștină.

Tot de la Împăratul lor, urmașii Lui trebuie să vadă că Prințul Cerului a ales “smerit” să intre în Ierusalim “călare pe un măgar, pe un mânz, pe mânzul unei măgărițe” (Matei 21.5; Ioan 12.15; Zah 9.9) și nu pe un cal sau într-un car. Nu a folosit mijloacele de confort și mândrie pentru deplasare, ci le-a ales pe cele smerite.

Și care sunt beneficiile smereniei? În Proverbe 18.12 ni se arată două stări opuse: îngâmfarea care duce la pieire și smerenia care merge înaintea slavei. Beneficiul smereniei ar trebui să fie de dorit pentru toți creștinii. Un alt beneficiu al smereniei ne este prezentat în Iacov 4.10 unde ni se spune

că cei care se smeresc înaintea Domnului, El îi va înălța. Acest beneficiu îl scoate în evidență și Apostolul Petru în 1 Petru 5.6: “Smeriți-vă dar sub mâna tare a lui Dumnezeu, pentru ca, la vremea Lui, El să vă înalțe”. Mergând mai departe, prin smerenie putem să ne îngăduim unii pe alții în dragoste (Efes. 4.2).

Îndemnul meu ar fi să învățăm de la Cel Smerit, Mântuitorul lumii, și să umblăm smeriți ca să obținem beneficiile smereniei.

Diacon Nedelea Emil

IMPORTANȚA UNITĂȚII

Încercând să găsec o asemănare între lumea înconjurătoare și importanța unității Bisericii Domnului, m-am oprit în dreptul stupului de albine.

Într-o armonie perfectă, toți membrii stupului au sarcini precise și toți conlucrează la binele comun al mării familii. Chiar și trântorii au un rol bine determinat, dar când numărul acestora crește mai mult decât necesarul, ei sunt eliminați.

Întreaga trudă depusă, exactitatea în acțiunea unitară a stupului, are ca scop împlinirea celor patru deziderate principale:

- 1).- hrană din belșug pentru întreaga familie;
- 2).- miere delicioasă și pentru alții (oamenii);
- 3).- apărarea împotriva agresorilor (șoareci, șobolani, urși, etc.);
- 4).- înmulțirea continuă a efectivului familiei.

Dorința arzătoare a lui Dumnezeu este ca să fie hrană în Casa Lui, să fie hrană în Biserica Sa. Cel care este infinit în bogăție, nu acceptă ca masa din Casa Lui să fie lipsită de bucate. Cu atât mai mult

această dorință este mai mare în ceea ce privește hrana spirituală de care toți membri au nevoie, începând de la "laptele duhovnicesc" (1 Petru 2.2) și ajungând la "bucatele tari" pentru ca toți să ajungă să deosebească binele de rău (Evrei 5.13,14).

"Aduceți însă la casa vistieriei toate zeciuielile, ca să fie hrană în Casa Mea; puneți-Mă astfel la încercare, zice Domnul oștirilor, și veți vedea dacă nu vă voi deschide zăgazurile cerurilor, și dacă nu voi turna peste voi belșug de binecuvântare"(Maleahi 3.10).

Până la urmă, ce este hrana? "Este scris: ,Omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu" (Matei 4.4). Dincolo de hrana firească pentru omul fizic, Cuvântul lui Dumnezeu este hrana spirituală care, în anumite cazuri, poate transcende materialul.

Când acest deziderat este atins se poate accede spre cel de-al doilea deziderat: hrănirea altora cu hrană sănătoasă, deoarece mai mult ca nicicând, acum se împlinește împărțirea unei hrane stricate pe toate căile posibile. Apostolul Pavel avertizează cu privire la aceasta în 1 Corinteni 2.17 că "noi" - cei în unitate și care am avut parte de hrană curată și din belșug, nu stricăm Cuvântul lui Dumnezeu, cum fac cei mai mulți.

"Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie, cum zice Scriptura" (Ioan 7.38) - referindu-se la Duhul Sfânt al lui Dumnezeu.

Hrana curată împărțită altora împreună cu apa vie de la Dumnezeu, care trebuie să țâșnească din sufletele credincioșilor, ne conduc spre puntea celui de-al treilea deziderat: apărarea Bisericii împotriva celui ce răcnește ca un leu și împotriva slujitorilor lui. Biserica lui Dumnezeu este ținta furibundă a atacurilor celui rău. Doar în unitate, bine hrăniți, hidratați cu "apa vie a Duhului Domnului", având prezbiteri care sunt în stare să învețe și pe alții, iubind turma, oi ascultătoare, putem să facem față acestor atacuri.

Când cele trei deziderate sunt împlinite: hrană din belșug pentru toți, hrană și apă curată pentru alții, apoi păzirea cu scumpătate și apărarea Bisericii, se poate ajunge la cel mai important lucru cu puțință: ÎNMULȚIREA familiei Domnului. Biserica trebuie să crească! Dacă ea nu crește, cu certitudine unul sau mai multe din scopurile expuse mai sus nu au fost atinse.

Ne dorim ca Duhul Domnului să lucreze la mintea și inima noastră pentru împlinirea celor patru scopuri principale ale Bisericii Sale. Amin!

Avram Marius Iancu

MISIUNE PRIN RADIO

În zilele noastre, Dumnezeu a binecuvântat omenirea cu multe mijloace de comunicare în masă care înlesnesc transmiterea informației și pot facilita transmiterea mesajului Evangheliei Păcii marilor mulțimi de oameni necredincioși, pentru ca să li se „deschidă ochii, să se întoarcă de la întuneric la lumină, și de sub puterea Satanei la Dumnezeu și să primească, prin credința în” Isus Hristos, „iertare de păcate și moștenirea împreună cu cei sfințiți” (Fapte 26.18).

Unul dintre aceste mijloace de comunicare îl reprezintă radioul, un instrument care a fost dat omenirii de mai bine de un secol printr-un istro-român, Nicolae Tesla, care avea încă de mic darul de a primi mesaje de la Divinitate. Acest fapt iese și mai bine în evidență din relatările contemporanilor săi care menționau că toate invențiile sale s-au derulat mintal, le-a vizualizat și niciodată un aparat imaginat de el, inclusiv radioul, nu a dat greș; totul funcționând perfect, fără nici o corecție ulterioară, totul a fost construit perfect, fără experimente preliminare. Această descriere se potrivește cu cea din Eccl. 3.14 în care se menționează că „tot ce face Dumnezeu dăinuiește în veci, și la ceea ce face El nu mai este nimic de adăugat și nimic de scăzut”, fiind astfel o dovadă de netăgăduit a sursei acestor invenții și inovații, printre care se numără și radioul. Privitor la experimentele pe care oamenii de știință obișnuiți le fac în mod obligatoriu pentru orice invenție sau inovație, acestea dovedesc că sunt eforturile lor, deoarece ei caută să descopere cât mai multe din creația lui Dumnezeu, lucruri ascunse de El pentru a-Și arăta slava (Prov. 25.2) iar pentru ei, ca oameni obișnuiți, totul este necunoscut, necesitând încercări și teste nenumărate.

La fel, când Moise se afla în dificultate pentru construcția cortului întâlnirii, Dumnezeu i-a oferit o soluție similară în Exod 31.2-11. Vedem alegerea lui Bețaleel la care “Dumnezeu, i-a dat un duh de înțelepciune, pricepere, și știință pentru tot felul de lucrări”, apoi alegerea lui Oholiab ca ajutor al acestuia și punerea unui duh de înțelepciune, pricepere, și știință în mintea lor și a tuturor celor ce erau iscusiți, pentru a realiza lista de lucrări necesare cortului, cu toate că ei nu au fost pe munte ca să le vadă iar în final au fost realizate în totalitate după cele poruncite (Exod 39.43). Astfel, înțelepciunea, priceperea și știința în cele de construcție pământească realizate cu mare iscusință (tehnica după cum uzual se numește în zilele noastre), venită de la Dumnezeu, este cu mult peste nivelul de înțelegere al omului obișnuit, este un dar pentru noi oamenii, iar datoria noastră este de a o folosi cât mai mult în lucrarea lui Dumnezeu spre gloria și slava Sa.

Un produs al tehnicii este și radioul, care poate fi folosit ca instrument la răspândirea credinței adevărate, tuturor

celor care nu o cunosc. Și în planul profetic se spune de către Domnul Isus că: „veți auzi despre războaie și vești de războaie” (Marcu 13.7; Matei 24.6), ceea ce înseamnă că transmiterea veștilor era prevăzută în planul Divin chiar și prin acest mijloc: radioul.

Oare noi am dori ca și credința sfinților să fie auzită de milioanele de oameni de pe această planetă prin acest instrument? Cred că „numai o inimă rea” s-ar putea opune lucrării de răspândire a tainelor credinței descoperite nouă și prin acest mijloc, radioul, și ar fi contrară cu misiunea încredințată prin marea trimitere din Matei 28.19: “faceți ucenici din toate neamurile”!

Ca un frate care are o experiență de mai mulți ani la pupitrul de comandă a unui post de radio creștin, pot să vă împărtășesc câteva din avantajele folosirii acestui instrument în lucrarea de misiune:

a).- raza de acoperire - undele radio acoperă întreg pământul în benzile de unde scurte (datorită reflexiilor în ionosferă pentru a compensa curbura pământului) și dincolo de spectrul undelor ultrascurte, prin sateliții geostaționari de comunicații, care gravitează în jurul pământului. De asemenea, mai nou, datorită marii extinderi a rețelei de internet prin creșterea numărului de calculatoare electronice pe glob, dezvoltarea canalelor de comunicație de mare viteză (ultimul fiind fibra optică) și introducerea de clase noi de adrese IP, este posibilă transmiterea de programe radio și prin internet, la nivel planetar. Pentru a înțelege mai bine acest avantaj, să presupunem că un frate ar dori să evanghelizeze cât mai mulți oameni în viața lui, și foarte conștiincios fiind, ca Moise, ar propovădui de dimineața până seara (Exodul 18.13). Și ținând cont de media de atenție a unui om de 20 de minute, ar aloca acest timp pentru fiecare persoană, ar însemna la cele 12 ore din zi (Ioan 11.9), 36 de persoane/zi, iar în 365 de zile, 13140 persoane/an. Dacă ar merge în acest ritm și ar avea 80 de ani de credință (limita spre care tind frații din comunitate și care este specificată în Psalmul 90.10), ar însemna că ar putea atinge spre evanghelizare 1051200 de persoane în viața sa de credință. Procentul acesta înseamnă din populația Terrei, 5 miliarde de oameni maturi, 0,00021%, adică un procent care tinde către zero. Acum dacă am lua același frate și l-am pune într-un studio radio, care are transmisie cu acoperire mondială, mesajul poate ajunge în urechile tuturor oamenilor maturi de pe pământ, procentul tinzând spre 100%. Astfel, performanțele de acoperire prin radio sunt net superioare celei de la om la om. Acest avantaj ajută imens la răspândirea credinței mântuitoare la cât mai multe suflete, care mor zilnic nemântuite fără să cunoască credința adevărată.

b).- viteza de propagare - undele radio se propagă în spațiu și în medii de transmisie, cu viteze apropiate de viteza absolută cunoscută de om (viteza luminii), ceea ce înseamnă, că timpul scurs între trimiterea mesajului creștin de la stația de emisie și recepția lor în aparatul de radio a auditorului, este foarte scurt. Cu toate că în

transmiterea prin internet, acești timpi sunt puțin mai mari, pentru canale suficient de largi, nu depășesc ordinul zecilor de secunde. Aceasta înseamnă că, mesajul poate ajunge aproape instantaneu în urechile tuturor celor aflați pe recepție, iar faptul că numărul acestora poate fi de un număr nelimitat de ori mai mare decât a celor care ar putea fi adunați laolaltă într-un loc, fiind astfel un avantaj evident față de evanghelizarea de la om la om.

c).- costuri reduse - în comparație cu misionariatul de la om la om. Dacă revenim la exemplul de la punctul a) și am considera ca și cost numai un euro/persoană (36 euro/zi – sumă rezonabilă în raport cu plățile actuale ale unui zilier în țara noastră), pentru acel procent de 0,00021% din populația celor maturi ai planetei, s-ar cheltui 1051200 euro. Or, cu un cost de zeci de ori mai mic, prin radio, s-ar putea acoperii cu emisie

radio, întreaga populație a celor maturi de pe pământ, în același interval de timp de propovăduire.

d).- ascultarea „pe ascuns” - care ne duce imediat cu gândul la Nicodim, care a venit la Isus noaptea (Ioan 3.2), sau unii “dintre fruntași, mulți au crezut în El; dar de frica Fariseilor nu-L mărturiseau pe față, ca să nu fie dați afară din sinagogă” (Ioan 12.42). Tot astfel și astăzi, oamenii, de frică să nu fie văzuți de cineva (ca Nicodim), sau să nu fie dați afară din slujbe (ca fruntașii de altădată), nu pășesc niciodată într-o adunare, sau în alt loc unde sunt oamenii lui Dumnezeu adunați și astfel mesajul salvării lor de la pierzare nu ajunge la ei. În schimb, dacă acest mesaj este disponibil prin radio, acesta este accesibil în odăița sa, unde nu-l vede lumea și Dumnezeu îi poate da setea de a asculta cât mai mult din Cuvântul Său, ca în final să-i schimbe inima, pentru a-l primi în viața sa pe Cel Atotputernic, prin Mântuitorul Isus Hristos.

e).- timpul de propovăduire ridicat - în comparație cu misiunea clasică de la om la om, prin radio, intervalul de audiență a mesajului biblic crește substanțial. Concret, dacă analizăm din acest punct de vedere exemplul de la punctul a), observăm că timpul de propovăduire a mesajului, în general poate fi de 20 de minute. În

schimb, prin radio, acesta poate fi extins nespuse de mult, deoarece auditoriul îl are tot timpul la dispoziție pe misionar de la distanță, pentru a asculta mesajele creștine prin intermediul acestui mijloc electronic.

f).- audiența în rândul vârstnicilor și bolnavilor - izolați sau neputincioși, doresc să audă mesajul evangheliei, care le poate da viață veșnică. Tinerii creștini sunt ocupații adesea cu cele pământești, pentru a-și întemeia familii; cei căsătoriți se îngrijesc de viața de zi cu zi,

având puțin timp pentru misiune (1 Cor 7.33). Bătrânii care sunt sănătoși, nu mai au putere de muncă în ogror evangheliei (2 Tim 4.6), iar când privim la rezultate, vedem că lucrarea de misiune, plasată adesea pe ultimul loc în ordinea priorităților creștinului de astăzi, devine “repetentă”. În schimb, prin acest instrument numit radio, mesajul poate ajunge ușor în rândul acestor categorii sociale, care doresc mult mângâierea ce vine de la Tronul Divin.

Lista avantajelor poate continua, dar nu vreau să vă plictisesc pe unii și pe alții, sau să devin prea

insistent pentru acest fel de misiune. Sper ca Duhul Sfânt să lucreze la inimile tuturor și să-i facă să înțeleagă cât de importantă este mântuirea fiecărui suflet omenesc, fiind “multă bucurie în cer pentru un singur păcătos care se pocăiește” (Luca 15.7,10). Astfel, prin acest instrument modern de misiune, pentru noi credincioșii, care suntem puțini la număr, ar fi un mare avantaj pentru a-l folosi în lucrarea misionară.

În concluzie, avem acest instrument, radioul, ca o mare binecuvântare dată din cer, prin avantajele menționate anterior, foarte util și performant pentru misiunea creștină. Îndemnul meu este să ne străduim să-l folosim și să ne rugăm Domnului, ca El să ne binecuvânteze cu fondurile necesare, cu frați competenți asemenea lui Bețaleel și Oholiab (Exod 31.2, 6), care să se ocupe de acest fel de misiune și să deschidă inimile celor care sunt împietriți față de o astfel de lucrare misionară, cât și a celor care vor auzi mesajul credinței prin radio și vor ajunge mântuiți. Astfel “Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea” (Matei 24.14), de adevărații ucenicii a lui Hristos: “care păzesc poruncile lui Dumnezeu și țin mărturia lui Isus Hristos” (Apoc. 12.17).

Ioan Georgiță

VERSURI ALESE

TIGRUL POCĂIT

Un creștin trecea odată
Printr-o junglă-ntunecată.
Auzi dup-un tufiș, urlet lung, îngrozitor,
Prin inimă și prin coapse
lute-i trece un fior.

Și-o luă la fugă, frate,
Simțind răsuflarea-n spate,
Pași aducători de moarte,
Îi simțea tot mai aproape.

Și-n urechi el auzea, tropăit ca și de cal
Se lăsă-n genunchi de-odată,
Și spre Cer cu mare vai
Strigă, Doamne, cu putere,
Pocăiește-l pe-animal !!!

Și de-odată, o minune,
Chiar pe loc s-a întâmplat
Vorbi tigrul cel smerit:
Mulțumescu-Ți, Ție, Doamne,
Că Tu, hrană, iar mi-ai dat.

Și de-această întâmplare,
Multă lume a vorbit,
Cum biet creștinul a fost mâncat
De Tigrul cel POCĂIT.

Tincu Gică

SUS PE CULMEA FERICIRII

Când Isus cu drag te cheamă,
De ce te plimbi prin văi adânci?
De ce-ți oprești iubite, saltul
Tu, cuceritor de stânci?

De ce-ți adapi din mlaștini dorul,
Și nu-ți poți setea potoli?
Mai sus, mai sus este izvorul
Cel dătător de ape vii.

Dacă cerul te îmbie
Cu-ale Sale străluciri pe veci,
De ce-ți legi inima pustie,
De-ale pământului poteci?

Lasă privirea-ți să se-ndrepte,
Să cerceteze viața ta,
Și vei găsi acolo, trepte,
Pe care să le poți urca.

Te rog un pas, mai sus pășește,
Spre culmea plină de iubire,
Un pas, acolo unde este,
Isus - izvor de fericire.

Încă un pas și-al ei tezaur,
Frumoasele priviri cerești,
Cetatea cea cu străzi de aur,
Acolo ai să poposești.

De vei păzi cu drag în viață,
Al Lui Isus, Prea Sfânt Cuvânt,
Vei sta pe culmea fericirii,
Alături de Domnul Sfânt.

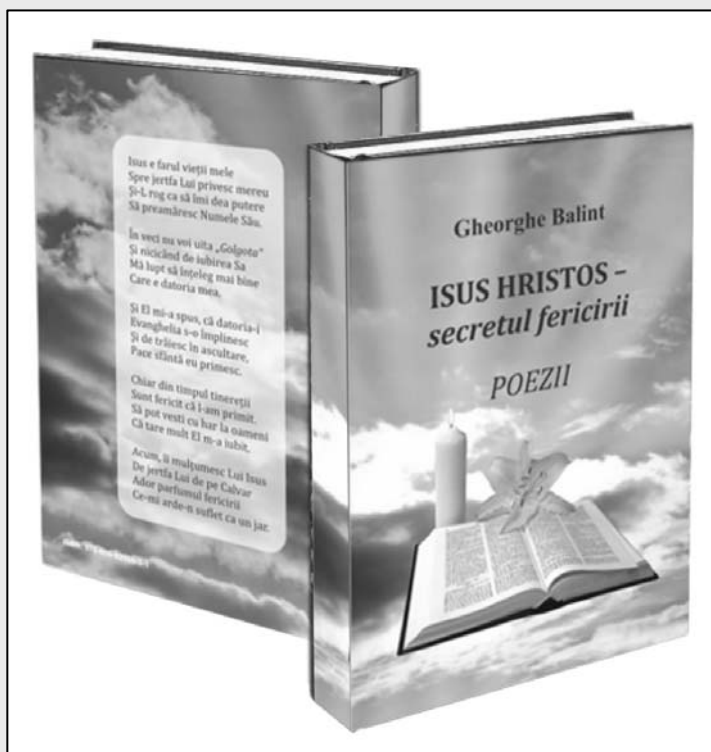
Gheorghe Balint

ISUS HRISTOS - SECRETUL FERICIRII Poezii - Autor: Gheorghe Balint

Prin harul lui Dumnezeu, fratele prezbiter Balint Gheorghe din Arad, la vârsta de 89 de ani, a publicat, la începutul anului biblic 5773 (a doua jumătate a anului 2012), al doilea volum de „versuri alese”, cu peste 50 de poezii sub numele „ISUS HRISTOS - SECRETUL FERICIRII”, tipărit la Cromatica Press - Baia Mare, cu ISBN 978-606-92988-3-1.

Autorul, prin versurile acestor poezii, a dorit să împărtășească și altora frumusețile spirituale ce le-a găsit în ISUS HRISTOS - SECRETUL FERICIRII și să dedice această carte, tuturor celor ce îl iubesc pe Domnul Isus și se pregătesc cu seriozitate pentru Împărăția lui Dumnezeu.

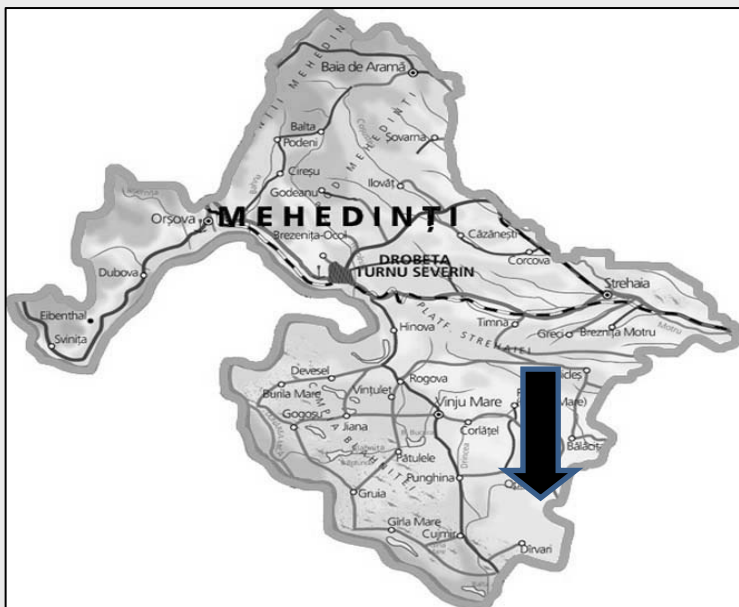
Redacția

Așa mai rar

În încercarea sa de a forma un nucleu reprezentativ al credinței noastre și în sudul țării, fratele Ioan Predi, a fost inițiatorul câtorva evanghelizări organizate în comuna Opișor din județul Mehedinți.

Pentru întărirea nucleului de credincioși în vederea formării unei biserici în localitatea amintită, fratele Predi dorește să ajute o familie tânără, prin dăruirea unei căsuțe modeste cu o curte de 800 metri pătrați, plus trei

pogoane de teren arabil extravilan. De asemenea, el asistă tânăra familie în instalare atât material, cât și logistic.

Toți cei interesați, având în primul rând recomandarea prezbiterului local, sunt rugați să-l contacteze pe fratele nostru la numărul de telefon 0747049857 sau la adresa: Str. Principală, numărul 15/1, Opișor, Jud. Mehedinți.

Fie ca visul fratelui să se împlinească iar casa să ajungă pe mâini bune.

Redacția

Remember Alexandru Armioni-Suciu

Vă anunțăm cu tristețe că fratele prezbiter, Alexandru Armioni-Suciu, din localitatea Sarmisegetusa, a încetat din viață în această toamnă.

Din păcate, nu deținem la redacție date biografice complete, însă, ne bucurăm că fratele nostru a lăsat în urma sa, o lucrare deosebit de valoroasă și importantă pentru biserica noastră, lucrare care-l descrie și reprezintă mult mai bine decât săracele noastre cuvinte. Este vorba de cartea "OFRANDE LIRICE - Cântări pentru Biserica Lui Dumnezeu", Editura "Cetate Deva", 2012. Astfel, cântări duhovnicești extrem de bine cizelate pe melodii armonioase ne-au rămas moștenire. Exemplul de mai jos este mai mult decât convingător:

Biserica lui Dumnezeu

Biserica lui Dumnezeu,
din pietre sfinte, rare,
/:ești turma cea mai mică-n vremi
În Templul cel mai mare.:/

Biserică din pietre vii,
în râuri renăscute,
/:în Legământ de veșnicii,
cu Sânge sfânt zidite.:/

Biserică de oi și miei,
de fiare hăituită,
/:pe ruguri Tu de fiii Tăi,
Mereu ai fost zidită.:/

Biserica lui Dumnezeu,
din pietre vii, martire,
/:Tu treci din veac în veac mereu
Ofrandă de iubire.:/

Biserica lui Dumnezeu,
Cu chivot în Solie,
/:Lumină e mesajul Tău
nestinsă-n veșnicie.:/

/:Biserica lui Dumnezeu,
în focul suferinței,
Tu nu Te mistui luminând
pe Muntele Credinței.:/

Biserica lui Dumnezeu,
Mireasă-nlăcrimată,
/:în ochii Tăi și Jertfa Lui
E veșnicia toată.:/

Biserica Lui Dumnezeu

Poezia și melodia: Alexandru Armioni-Suciu

Redacția

Menoră de cuvinte

Cu dor și cânt

venim în Casa Ta divină
la umbra Ta, căci umbra Ta lumină este
Divinule Părinte,
menoră de cuvinte
în inimi tu să ne aprinzi;
cu dragostea și Harul,
pe toți în cânt să ne cuprinzi.

În Casa Ta

primim iertarea cea divină
din mâna Ta primim viața și lumina
Deschide Doamne, cerul
să vină Adevărul
la cei ce sunt în Legământ;
ca-n vremile străbune
popoare să s-adune
la glasul Tău prin Duhul Sfânt.

Și Duhul Sfânt

să ne înalțe în lumină,
în bucurii prin Limba veșnică, divină.
Azi Duhul și Mireasa
te roagă, umple Casa
cu glasul Tău de Mire sfânt;
căci turmele așteaptă,
lumină, hrană, apă
și-a Ta dreptate pe pământ.

Armioni-Suciu Alexandru

